

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 94 / II Legislatura / Setè període

Dimarts, 7 d'abril de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 70

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart de sis de la tarda i tretze minuts.

Debat general sobre les conseqüències econòmiques que es deriven per a Catalunya de la integració d'Espanya al Mercat Comú
(Punt únic de l'ordre del dia.)

Exposició : H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 4350).

L'I. Sr. Lucchetti (PSUC) intervé per fer una proposta de tancament del debat (p. 4359).

La sessió se suspèn a tres quarts de set de la tarda i sis minuts i es reprèn a tres quarts de set i vuit minuts.

Torn a favor de la proposta : I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 4360).

Torn en contra de la proposta : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 4360).

L'I. Sr. Clotas (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 4361).

Votació de la proposta : rebutjada per 46 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 4361).

Explicació de vot : H. Sr. Folchi (M) (p. 4362), I. Sr. Torres (ER) (p. 4362), I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4362) i H. Sr. Armet (S) (p. 4363).

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i set minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 70

La sessió s'obre a un quart de sis de la tarda i tretze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

Punt únic : Debat general sobre les conseqüències econòmiques que es deriven per a Catalunya de la integració d'Espanya al Mercat Comú.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió. Aquesta tindrà un únic punt de l'ordre del dia, que és : debat general sobre les conseqüències econòmiques que es deriven per a Catalunya de la integració d'Espanya al Mercat Comú.

Comença el debat amb la intervenció d'un representant del Consell Executiu. L'Honorable Conseller de Finances, senyor Josep Maria Cullell, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Cullell) : Senyor President, senyores i senyors diputats, el passat dia 25 de març es va complir el trentè aniversari de la signatura, a Roma, dels tractats que van donar lloc a la creació de la Comunitat Econòmica Europea i a la Comunitat Europea de l'Energia Atòmica.

Aquests tractats culminaven la primera i important etapa d'estructuració de l'Europa comunitària, que s'inicià formalment sis anys abans a París, amb la signatura del tractat que creà la Comunitat Europea del Carbó i de l'Acer, la CECA.

Voldria aprofitar l'avinentsa d'aquest debat, en primer lloc per retre homenatge, des d'aquesta tribuna, a totes les personalitats del món polític i cultural que han fet possible l'existència mateixa d'una Europa comunitària, existència que és avui una realitat consolidada i, alhora, expressar el meu reconeixement a totes les institucions i persones que treballen per arribar a assolir un grau major d'unificació política en un futur proper.

Pertanyem a la Comunitat Europea des de fa tan sols quinze mesos. És un lapse de temps encara curt per poder treure'n conclusions definitives, d'aquest procés, però sí que crec que és convenient debatre periòdicament el ritme, els problemes, les disfuncions, els avantatges, les oportunitats que van aparellats a aquest procés d'integració i veure el seu impacte sobre Catalunya, i subratllo la paraula «procés», perquè el fet requereix un seguiment, una reflexió continuada i, fins i tot, els judicis que es puguin fer de determinades polítiques, de determinades conductes que s'inscriguin en aquest marc de provisió, de camí a fer en aquest procés.

Crec que aquesta reflexió sobre els avantatges, problemes, disfuncions d'aquest procés és bo que es faci quan, de fet —i potser per una rara excepcionalitat—, el nostre país va ser dels pocs que van entrar a la Comunitat Econòmica Europea amb la

unanimitat de totes les forces polítiques; és bo, doncs, que, passats encara que siguin quinze curts mesos, hi hagi un intent de reflexió sobre què ha passat, quines coses estan passant i quins són els reptes que amb perspectiva 1992 tenim davant nostre.

En aquesta ocasió, i dins l'amplitud de temes que cal considerar, hem seleccionat els aspectes següents, que crec que són els més adients per encetar un primer balanç. En primer lloc, faré un breu balanç econòmic del primer any d'integració, tenint en compte que el poc temps transcorregut, com he dit abans, no permet extreure conclusions definitives, massa definitives, sobre l'impacte de l'adhesió. Això és per dos motius : perquè els efectes de l'adhesió s'han produït d'una manera molt parcial, i també que l'escàs temps transcorregut des del tancament del primer exercici de la integració no permet disposar d'informació desagregada suficientment fiable ni a nivell sectorial ni territorial, com després els intentaré explicar.

En segon lloc, tractarem dels conflictes entre el procés de supranacionalització de les decisions que comporta la integració i la distribució de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes, tot tenint en compte, altra vegada, que es tracta d'un procés obert i dinàmic, però sobre el qual cal actuar per tal de trobar camins de solució adequats a la configuració autonòmica de l'Estat.

I, en tercer lloc, valoraré l'experiència de la gestió i de l'accés de Catalunya als fons estructurals comunitaris, part essencial de l'actuació comunitària a Espanya i, per tant, dels beneficis assolibles i quantificables de la pertinença a la Comunitat Econòmica Europea.

Primer, doncs, balanç econòmic del primer any d'integració a la Comunitat Econòmica Europea. Si bé és cert —i ho repeteixo— que els efectes definitius de la incorporació de l'Estat espanyol a la unió duanera que formen els països de la Comunitat Econòmica Europea no podran ser avaluats amb certesa fins ben entrada la dècada dels noranta, quan el desarmament aranzelari s'acosti a la seva plena efectivitat, sí és possible extreure unes conclusions del primer exercici econòmic després de la integració.

Com és propi en tot procés de canvi que afecta relacions econòmiques entre dues àrees geogràfiques, s'han produït alguns defectes que poden ser considerats com a positius per a l'economia del país, mentre que també comencen a entreveure's altres aspectes problemàtics de la integració.

Entre els elements positius, destacaria, o entre els elements beneficiosos de la integració, des del punt de vista econòmic, el primer a destacar és la major obertura cap enfora de l'Estat espanyol i, òbviament, de Catalunya envers els països que ens són més pròxims de l'àrea occidental. El país, pel fet d'entrar a la Comunitat Econòmica Europea, s'ha donat més a conèixer, se sent més present en els cercles empresarials internacionals —i això és bo—, i sobretot en un moment com l'actual en què estem considerats solvents internacionalment.

Els efectes beneficiosos d'aquesta obertura es noten més en el camp de la balança de serveis i en la de capital que no pas en la comercial, sobre la qual m'estendré més endavant. Així, per exemple, en el camp de la inversió estrangera —em sembla important subratllar-ho— s'ha experimentat un creixement molt substancial : l'any 86 han entrat uns 3.000 milions de dòlars, que suposen un increment en la inversió estrangera d'un 30%

respecte a 1985.

Existeix també un element positiu, derivat del fet que en el primer any d'integració Espanya no ha estat contribuent net a la Comunitat, com feien témer algunes previsions a principis de 1986. Cal, no obstant això, com els he dit abans, prendre's amb prudència aquestes xifres, justament per la seva provisionalitat. En el pressupost B) dels Pressupostos Generals de l'Estat es diu que hi ha hagut una aportació neta de 13.000 milions de superàvit. Aquesta xifra, tanmateix, cal ser revisada, ja que si ens fixem en el que són els ingressos del període gener-agost, que són de 17.000 milions de pessetes —ingressos per a duanes—, i d'agost a desembre, que són de 8.000 milions de pessetes, que donen un total de 26.000 milions de pessetes, aproximadament, amb un aranzel per al primer període d'1,7 i un aranzel mitjà per al segon període de 0,8, voldria dir que hi ha hagut un canvi massa gros de l'estructura en el comerç per tal de pensar que aquesta xifra sigui exactament l'ajustada i sigui, exactament, la definitiva. Tinguin en compte que això donaria un aranzel mitjà d'1,3, mentre que l'aranzel mitjà europeu se situa entre el 2,5 i el 4. Per tant, és evident..., i tot això dintre d'unes xifres globals de la Direcció General de Duanes que se situen al voltant d'un període i de l'altre, d'un bilió, aproximadament, de pessetes. Per tant, amb quantitats iguals, aquest canvi que hi ha de composició de les diferents partides que componen aquest comerç fa pensar que, en tot cas, ens trobem davant d'unes xifres provisionals, que requereixen una anàlisi posterior.

També cal fer una valoració matisadament positiva de la incorporació de la figura de l'IVA al sistema fiscal espanyol, pel que significa de racionalització en l'esquema de la imposició indirecta i per la relativa facilitat amb què s'ha adaptat al nostre sistema. L'IVA ha comportat, però, una incidència significativa sobre l'índex de preus al consum i amb la seva aplicació s'ha perdut —a criteri meu— una oportunitat d'or per afavorir la competitivitat empresarial via reducció de costos de treball, qüestió que comentaré dintre d'un moment en forma més extensa.

Obviament, dintre el terreny fiscal també ha estat beneficiosa la supressió de l'Impost sobre compensació dels gravàmens interiors i la liberalització d'importacions, que ha incidit favorablement en la reducció dels costos d'explotació, a certs subsectors industrials, ja que permet accedir a matèries primeres i semimanufacturades a costos més avantatjosos.

Per últim, també és significativa la capacitat d'estalvi, demostrada per l'economia espanyola. Evidentment seria difícil de saber exactament fins a quin punt aquesta capacitat d'estalvi és conseqüència directa de l'ingrés en la Comunitat Econòmica Europea i fins a quin punt hi ha una causalitat directa d'un fet amb l'altre, però, en tot cas, sí que la combinació d'un superàvit de la balança per compte corrent, equivalent a un préstec net a l'exterior de 750.000 milions de pessetes, amb una formació interior bruta de capital de l'ordre de 6,3 bilions de pessetes, situen l'estalvi de 1986 per sobre dels 7 bilions de pessetes, que, en relació amb el producte interior brut, equival a un 22%. Això vol dir que el primer any de la integració de la Comunitat Econòmica Europea la quota d'estalvi i la quota d'inversió de l'economia han augmentat respecte a l'exercici precedent, fet notori que s'ha de subratllar en aquest balanç que s'està fent.

Elements més problemàtics. Passant a comentar els ele-

ments problemàtics del primer any de l'adhesió, començaré amb un tema relacionat amb l'anterior de les finances públiques. Si bé la incorporació de l'impost sobre el valor afegit al nostre sistema fiscal ha suposat un augment de la recaptació, no s'ha utilitzat aquest avantatge per obtenir les conseqüències positives que calia esperar. La primera, ja l'he esmentada: la reducció de les càrregues socials que pesen sobre les empreses, que, com vostès saben, afecta la seva competitivitat i significa, a més, un impost a la contractació i, per tant, un desincentiu a la creació de llocs de treball.

En segon lloc, s'ha perdut l'ocasió de reduir significativament el dèficit públic, ja que no ha existit una política paral·lela de contenció de la despesa en el moment que hi havia aquest increment de l'ingrés. Com vostès saben l'alt volum del dèficit continua pressionant sobre la inflació i, per tant, sobre el diferencial que ens separa dels països comunitaris.

Hem pogut apreciar, per tant, dos efectes importants del no correcte tractament dels majors ingressos derivats de l'impost sobre el valor afegit, que incideix desfavorablement sobre la competitivitat de les exportacions i perjudica la situació —ja delicada— del dèficit comercial que pateix l'economia, element aquest molt significatiu i que tot seguit passo a analitzar.

D'acord amb les dades de la Direcció General de Duanes, les compres espanyoles a la Comunitat Econòmica Europea van augmentar d'un 31,6% respecte a les efectuades durant el 1985, mentre que les exportacions van créixer només d'un 6,9%. Amb aquest comportament de balança comercial, s'ha passat d'un superàvit comercial de 278.000 milions de pessetes el 1985 a un dèficit de 167.000 milions de pessetes el 86. Dit el mateix, amb una altra manera de dir-ho, amb una altra terminologia: s'ha reduït la taxa de cobertura, del 115% al 85 a un 93,3% a finals de l'any passat.

De tota manera cal esmentar que l'empitjorament del saldo comercial amb la Comunitat Econòmica Europea s'ha vist parcialment compensat amb la millora dels intercanvis comercials amb la resta del món, a causa del descens de les importacions en pessetes dels productes energètics. Es pot afirmar, per tant, que la conjuntura econòmica internacional ha estat favorable per a la incorporació d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea i ha evitat que aquesta produís un xoc en la balança de pagaments espanyola.

Els factors que han influït en aquest canvi de signe del saldo comercial amb la Comunitat Econòmica són els següents: en primer lloc, la reducció registrada en les restriccions quantitatives ha tingut més efectes que la mateixa reducció aranzelària del 10%, ja que s'ha observat un important augment en les importacions de productes que abans estaven en règim de comerç no liberalitzat.

Un aspecte singular que cal tenir present és la possible penetració de productes de la Comunitat cap a Espanya a través de Portugal. Com és sabut, a partir de l'1 de gener de l'any 86 s'estableix la lliure circulació de mercaderies pel 80% dels productes industrials entre Espanya i Portugal. Aquesta normativa pot haver estat aprofitada per la resta dels països comunitaris que hauran introduït a Espanya productes seus, passant per Portugal, on hauran experimentat un lleuger procés de transformació, particularment en els sectors de l'electrònica i de transformats metàl·lics. En aquest sentit, és significatiu que, durant el 1986, el país de la Comunitat Econòmica Europea

que més ha augmentat les seves exportacions cap a Espanya ha estat, precisament, Portugal, amb un 57% d'increment, que corroboraria l'augment que estic explicant. Aquest increment de les importacions ha tingut també efectes negatius en alguns sectors tradicionals catalans com el suro i alguns subsectors molt concrets, com el tèxtil.

En segon lloc, durant el 86, les empreses espanyoles han vist eliminada la desgravació fiscal en l'exportació. Aquest mecanisme, com se sap, comporta una certa subvenció encoberta a l'exportació i, per tant, la seva supressió ha incidit sobre les empreses exportadores; si bé ningú nega que la supressió era un fet necessari, conseqüència de l'adhesió, el que sí que ha existit en aquest camp i en altres aspectes és una manca de sensibilitat envers el sector productiu i la seva situació real. Així no hem vist, o les hem vist tard, mesures compensatòries per reduir el sotrac; com podria ser l'impuls a la promoció de les exportacions a través, per exemple, de la potenciació de l'INFE o d'altres instruments o estímuls, com crèdits a l'exportació, l'assegurança d'exportació, etcètera. I això hauria estat possible, donat l'estalvi que per a la hisenda pública significa l'eliminació de la desgravació: 250.000 milions de pessetes aproximadament; novament, els majors ingressos o les menors despeses fiscals es veuen neutralitzades pel descontrol de la despesa pública.

En tercer lloc, sobre el dèficit comercial ha gravitat el fort augment enregistrat en la formació bruta de capital, concretament en maquinària i béns d'equipament, provinent, en bona part, de les importacions als països comunitaris, que, en aquest apartat, han crescut en un 20%. Malgrat tot, això reflecteix una evolució favorable de la inversió, que cal valorar, com he dit abans, de manera molt positiva.

De tota manera, el factor més destacat en termes conflictius ha estat la pèrdua de competitivitat dels productes espanyols, que es calcula que ha estat del 5,7%, com a conseqüència de l'augment del diferencial d'inflació respecte a la Comunitat Econòmica Europea, i també de la fortalesa relativa de la peseta en els mercats internacionals de divises, fruit de la bona situació de la balança de pagaments espanyola, malgrat el deteriorament de la balança comercial respecte a la Comunitat Econòmica Europea.

En el terreny fiscal, ja he comentat els efectes negatius sobre la competitivitat que ha tingut la implantació de l'IVA; la supressió de la desgravació fiscal a l'exportació i la manca d'actuacions compensatòries. Però cal citar també el desaprofita-ment durant l'any 1986 de la repercussió del descens del preu del petroli, que hauria permès millorar els costos de moltes empreses i que ha estat aprofitat tan sols com una manera de disminuir el dèficit pressupostari; de nou, el volum, l'evolució de la despesa pública impedeix actuacions necessàries per al sector productiu.

Passem a analitzar en aquests moments l'impacte de Catalunya vers la Comunitat Econòmica Europea. Pel que fa a Catalunya, val la pena recordar que l'economia catalana és, des de fa molts anys, una economia que està molt interconnectada amb la comunitària. A tall de prova, diguem només que les vendes als països de la Comunitat Econòmica representaven l'any 1985 la meitat de les nostres exportacions, i que comprem a aquests països per un valor que representa el 40% del total de les nostres importacions. Si fem una anàlisi sectorial, constata-

rem que la incidència de la incorporació a la Comunitat Econòmica Europea sobre els sectors productius catalans ha estat molt diversa. En conjunt, es pot afirmar que el saldo de la balança comercial ha estat negatiu, ja que, si bé han augmentat les exportacions als països comunitaris, l'augment de la importació de productes d'aquests països ha estat superior, en especial en sectors com el tèxtil, el químic, vehicles automòbils i siderúrgia, mentre que la incidència ha estat menor en el sector agroalimentari, en el metallúrgic i en l'electrònic, i quasi bé inapreciable en el sector de la construcció per les característiques pròpies del sector.

En relació amb el sector agrari, cal destacar, sobretot, la negativa incidència que ha tingut l'aplicació dels *prélèvements* en els preus d'entrada dels cereals i els pinsos nord-americans.

Tornant a l'anàlisi general de les conseqüències de la integració, la pregunta que cal fer-se ara és: com pot evolucionar l'economia catalana al llarg dels pròxims anys de presència en la Comunitat? Com s'ha dit al principi, el desarmament aranzelari no serà efectiu en la seva totalitat fins al 1993, per tant, queden encara uns anys per poder afrontar la nova situació amb nous plantejaments. Allò que cada cop més és a la ment dels responsables de l'Administració i, sobretot, en els sectors empresarials és que Catalunya —i Espanya, en general— ha de superar una etapa d'industrialització pròpia d'aquelles economies que col·loquen fora els seus productes, fonamentalment sobre la base de preus més atractius, obtinguts mitjançant subvencions oficials.

S'ha iniciat una etapa en què és imprescindible potenciar amb especial èmfasi les operacions de promoció comercial a l'exterior, fomentant les exportacions dels productes espanyols i catalans a la Comunitat Econòmica Europea. L'Estat espanyol és, malgrat el fort impuls assolit en els exercicis 83 i 84, encara un país molt poc obert —comercialment— a l'exterior, en comparació de la majoria dels països comunitaris. Quan a l'Estat espanyol les exportacions representen el 15% del producte interior brut, a França, aquest percentatge és del 20; a Itàlia, del 21; a la República Federal d'Alemanya, el 30, i a Portugal, el 27, per posar només alguns exemples. A Catalunya, encara que el percentatge s'ha de matisar, perquè és una economia nacional d'àmbit regional, molt oberta amb la resta de l'Estat, les exportacions a l'estranger només suposen el 15% del nostre producte interior brut. Queda, per tant, molt de camí per recórrer; cal guanyar mercats i incrementar la quota d'exportació. Això exigeix una tasca de promoció i de presència a l'exterior, d'iniciativa; en definitiva, requereix una àmplia col·laboració i participació de tots els estaments afectats.

Un cop assimilada, bé o malament, la sotragada que ha representat la supressió de la desgravació fiscal a l'exportació, els anys que vénen forçosament han de ser millors per a l'exportador català, que es podrà beneficiar de la reducció aranzelària de la Comunitat Econòmica Europea, respecte a les nostres exportacions, i que tindrà la possibilitat de millorar posicions en un mercat de 320 milions de persones d'un alt poder adquisitiu, que el converteixen en la primera potència comercial del món: el Mercat Europeu.

En els pròxims anys es calcula que els productes catalans guanyaran competitivitat en el Mercat Europeu, si ho comparem amb la situació d'abans de la integració; ara bé, també cal comptar que els productes europeus guanyaran posicions dins

el nostre país i en la resta d'Espanya; per tant, hem d'arribar, com a mínim, a assolir l'equilibri i que la pèrdua de mercat que eventualment puguem tenir en el mercat interior i en el de la resta d'Espanya aconseguim compensar-la amb guanys a l'exterior.

He manifestat en altres ocasions que, malgrat que ha existit des de les autoritats responsables de la política econòmica espanyola un esforç considerable per portar a terme un ajust a nivell macroeconòmic, que ha gravitat bàsicament sobre la inflació i la balança de pagaments, es noten a faltar aquelles mesures d'ajust positiu que incideixen directament sobre els sectors productius de l'economia. Moltes vegades ha estat a través d'altres ens, concretament a través, fins i tot, de les mateixes comunitats autònomes, que s'han vingut desenvolupant altres tipus d'actuacions, que amb les limitacions competencials i de recursos que vostès coneixen han perseguit aquesta estratègia d'ajust positiu, en el sentit d'incidència de la microeconomia i, per tant, d'anar a una selecció, fins i tot a unes polítiques de preus relatius que discriminessin, a tall de sector, a tall d'empresa i, fins i tot, de producte.

És en aquest context que és important, em sembla, que l'Administració pública perfili bé el seu paper d'assessorament, per exemple en l'exportació, de millora de la imatge dels nostres productes a l'exterior, i pel que fa, per exemple, doncs, a l'Administració autonòmica catalana, és bo que el Govern de la Generalitat tingui engegats un conjunt d'instruments —dels quals parlarem més tard— encaminats a la consecució d'aquest objectiu.

Vull referir-me ara a un conjunt d'instruments, amb l'objectiu final de fomentar l'exportació dels productes catalans a l'estranger. Hi ha en aquests moments un conjunt de programes d'actuació, desenvolupats principalment pel Departament de Comerç, Consum i Turisme.

Programa d'ajuts per a institucions sense finalitat de lucre per a la realització d'accions que afavoreixin l'exportació; l'objectiu del programa és el d'ajudar a consolidar la presència de les produccions catalanes a l'exterior, promoure la seva introducció en els mercats i incitar sectors i empreses a iniciar activitats exportadores.

Programa d'ajuts per a la construcció, ampliació i millora d'instal·lacions firals; programa d'ajuts per a promoció de fires de mostres i salons sectorials, i també s'estan duent a terme activitats directes de promoció comercial exterior, com cursos de formació professional en comerç exterior, programa de becaris a l'estranger, assessorament a operadors econòmics sobre comerç exterior, publicacions, publicitat, etcètera.

Per últim, cal remarcar també la presència a l'estranger de representacions catalanes que realitzen importants tasques de promoció comercial i de captació d'inversions estrangeres al nostre país. Per a l'impuls i coordinació de totes aquestes activitats, és important assenyalar el paper del futur Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, el projecte del qual es troba en estat avançat.

Els resultats que he analitzat fa un moment de la balança comercial espanyola obliguen a situar en primer terme l'aspecte de la competitivitat dels nostres productes. Hem vist també com la nostra obertura exterior és encara relativament reduïda, i com la presència exterior —15% del producte interior brut— de l'economia espanyola, és a dir, l'increment de les exportaci-

ons, es convertirà en condició necessària d'equilibri econòmic. Una bona part dels elements de competitivitat els proporciona la situació macroeconòmica —diferencial de preus, el tipus de canvi, la fiscalitat, etcètera—, sobre la qual actuen instruments de política econòmica que cauen fora de l'abast d'un govern autonòmic.

Però existeixen —deia abans— també un conjunt de possibilitats d'acció, que incideixen directament sobre la competitivitat de les empreses que intenten influir en els costos de producció i en la comercialització dels productes.

El Govern de la Generalitat, en la línia d'aquest ajust positiu del qual parlava abans, desenvolupa aquest tipus d'actuacions. He esmentat ja com la Generalitat pot ajudar a incrementar la presència exterior dels nostres productes. Però existeixen també un conjunt d'actuacions, tendents a millorar els nivells d'inversió de les nostres empreses en àrees, com la incorporació de tecnologies avançades, de reducció dels costos energètics, de millora de la qualitat i del disseny, i, també, adreçades a posar a disposició de les empreses un conjunt de serveis industrials.

Aquestes actuacions permeten reduir els costos de producció i els costos de l'accés a la informació i a la tecnologia, i repercuten directament en la competitivitat dels nostres productes. Aquests tipus d'actuacions són els que ve desenvolupant, al meu entendre, el Govern de la Generalitat des de fa uns anys, a través del Departament d'Indústria i Energia, i es fa ressò de la necessitat d'impulsar la competitivitat de la nostra indústria, davant el repte de la integració a la Comunitat Econòmica Europea.

Actualment, dins el conjunt de mesures d'ajuda i estímul que duu a terme el Govern de la Generalitat en el terreny industrial, podríem destacar els següents.

Mesures de foment tecnològic; foment per a la creació i ampliació d'unitats de recerca i de desenvolupament —R+D— a les empreses; en particular es contemplen també subvencions per a les empreses que participen en el programa marc de R+D de les Comunitats Econòmiques Europees, l'Agència Espacial Europea, i el programa Eureka.

Suport a les empreses que portin a terme projectes en el camp de la biotecnologia, els nous materials i les tecnologies de la informació.

La creació, la inauguració el divendres que ve del Centre de Tecnologia Aplicada del Vallès, amb tot l'aparell del CAD-CAM que això suposa, s'inscriu en aquesta línia d'aplicació de nova tecnologia.

Mesures de desenvolupament industrial. Foment d'iniciatives de servei conjunt a la indústria, de caràcter sectorial o territorial. Foment de les inversions creadores de llocs de treball, amb prioritat en els projectes conjunts de diverses empreses; ajudes a les noves implantacions industrials que suposin la creació significativa de llocs de treball, aportacions tecnològiques importants, o un impacte positiu sobre la balança comercial.

Mesures de foment, de la qualitat, de la seguretat, i de l'assaig industrial. Cal citar en aquest apartat l'impuls donat pel Govern de la Generalitat i pel Departament d'Indústria al Laboratori General d'Assaigs i d'Investigacions, i a la creació del sistema bàsic de laboratoris d'assaigs i de serveis industrials, que complementen l'anterior.

També destaquen les subvencions a entitats sense finalitat

de lucre per al desenvolupament de programes de suport a la seguretat, la qualitat i la normativa industrial.

És important destacar, em sembla a mi, el paper del laboratori de cara als objectius de l'Acta Única Europea per al 1992, d'unificació del mercat comunitari. Resulta de la màxima importància disposar de laboratoris acreditats per a la realització de les homologacions dintre del mercat comunitari.

Finalment, també destacar les mesures destinades a la racionalització dels costos energètics de les empreses, i les de prevenció de la contaminació industrial, i, en aquesta línia, cal esmentar els projectes conjunts —en matèria energètica— amb la Comunitat Econòmica Europea, com és el cas del projecte SPREC, sobre la demanda d'energia a Catalunya, que actualment té, a nivell comunitari, la catalogació de zona de planificació energètica integral.

Finalment, dins de l'àmbit dels sectors productius, cal destacar l'esforç d'adaptació realitzat dins el marc del Programa Comunitari Agrícola del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, a través del Pla Nacional Agrari i de la seva mateixa adaptació organitzativa. També s'han creat nous instruments d'indubtable incidència en el camp de la promoció a l'exportació: empresa mixta de suport a l'exportació, i empresa pública dedicada a la recerca.

Existeixen, finalment, un conjunt de programes adreçats a la millora de la productivitat, a l'estratègia de producte, orientació de produccions, reestructuració sectorial, foment i modernització empresarial i foment de l'aqüicultura, entre d'altres.

Val a dir que no són només aquestes mesures específiques, destinades directament a les empreses, les que tenen repercussions en el nostre sector productiu. Les actuacions sobre les infraestructures, comunicacions, carreteres, que la Generalitat porta a terme, tenen incidència significativa sobre la productivitat de l'aparell productiu. El mateix succeeix amb les infraestructures de sòl industrial, o amb uns altres aspectes, amb les ajudes a la recerca i al desenvolupament que es poden canalitzar a través de la CIRIT. Tot això, evidentment, dintre dels marges, dintre dels continguts i dintre de les limitacions del que es pot esperar i del que s'ha d'esperar d'un govern autonòmic amb unes competències delimitades per un estatut i per una constitució.

El segon punt de què els volia parlar era de la problemàtica o de les interrelacions que hi poguéssim haver —i que hi ha— entre, per una banda, el fet de la integració d'aquests dos fenòmens paral·lels —en paral·lel, o successivament paral·lels— que s'estan desenvolupant en el nostre país: per una banda, el de la integració en la Comunitat Econòmica Europea i, per una altra banda, el fet, també, del desenvolupament de l'Estat de les Autonomies.

És lògic que en aquest doble procés —integració a la Comunitat Econòmica Europea i, per l'altre, el fet del desenvolupament de l'Estat de les Autonomies— apareixin tensions, apareixin disfuncions, en un procés de canvi tan intens com el que estem vivint. Tensions en la nova estructuració autonòmica de l'Estat, a les quals avui no ens referirem, ja que van ser objecte de debat fa poques setmanes, i tensions sobre les nostres estructures institucionals internes, provocades per la incidència de la incorporació a les Comunitats.

L'estructuració autonòmica de l'Estat, en efecte, s'ha vist

afectada pel fet de l'adhesió i aquest procés s'ha d'enfocar correctament, a fi de fer compatible la integració en la Comunitat Econòmica Europea amb un Estat de les Autonomies que no lamini el poder de les comunitats autònomes.

Existeix un ampli consens entre els juristes al voltant del fet que l'adhesió a la Comunitat Econòmica Europea no ha d'alterar el repartiment de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes. La cessió de sobirania que comporta la integració significa un traspàs de competències a una entitat supranacional que afecta, sobretot, el Govern central, i en menor mesura les comunitats autònomes. Aquestes es veuen afectades per un nou enquadrament normatiu de les seves actuacions, més que no pas per una pèrdua de la seva capacitat d'obrar.

Malgrat tot, malgrat aquest consell jurídic, que és clar quant a l'adhesió, que l'adhesió no altera el marc estatutari de competències, existeixen, a vegades, indicis que l'adhesió a la Comunitat Econòmica Europea es vulgui o es pugui fer servir com a pretext per diluir l'abast polític de l'àmbit competencial autonòmic. Un exemple clar d'això que estic exposant és el cas de l'agricultura. Malgrat que el marc estatutari en matèria agrària és prou ampli i explícit —competència exclusiva—, la Generalitat de Catalunya veu minvades les seves competències per raó de l'actuació, o de la lectura del Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació.

Sí, malauradament, i en contra de la nostra insistència a situar les coses en el nivell que els és propi en el marc de l'Estatut, de sempre la nostra competència ha estat fortament limitada, actualment hi pot haver la temptació, novament, d'accentuar l'actitud restrictiva amb l'excusa de la incorporació espanyola a la Comunitat Econòmica Europea. Podríem citar nombrosos exemples d'aquesta actitud, com són el gran nombre de requeriments i conflictes de competència presentat pel Govern central i la Generalitat davant el Tribunal Constitucional, i convé de dir que les sentències resoltes —fins al moment, sis, sobre vint-i-un conflictes plantejats—, totes han estat favorables als plantejaments de la Generalitat.

D'altres vegades, per la via dels fets, també es vulneren competències de la Generalitat —i de les altres autonomies—, com és el cas de la indemnització compensatòria de muntanya, en què el Ministeri s'atribueix facultats de gestió i d'inspecció que no li corresponen. Això ho fa aprofitant la capacitat d'una administració centralitzada que es reserva incentius i subvencions. També en aquest cas una recent sentència del Tribunal Constitucional dona la raó a la posició del Govern de la Generalitat.

Aquest procés, que podríem ampliar a molts casos concrets, s'ha accentuat, com ja he dit, amb la incorporació d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea. La interpretació que el Ministeri fa de l'aplicació de les polítiques comunitàries topa amb el que ha estat i és l'experiència comunitària, que hem comentat fa un moment i que podríem resumir dient que l'existència d'una autoritat suprastatal no té perquè distorsionar la distribució de competències entre les diferents administracions a l'interior de cada Estat. L'actitud, però, del Ministeri, és la contrària: l'Estat assumeix directament tot allò a què hom diu que remet la normativa comunitària.

Així, per exemple, com veurem amb més detall en tractar després dels fons —el FEOGA, concretament—, si la Comunitat destina uns recursos a millorar el nivell de renda familiar a

les zones de muntanya, això és directament canalitzat i gestionat pel Ministeri d'Agricultura, malgrat que el tractament especial de les zones de muntanya sigui competència exclusiva de l'autonomia, i en aquest cas concret de la Generalitat de Catalunya.

En definitiva, la conclusió general, malauradament, que es fa palesa en el cas específic de l'agricultura és que des de diverses instàncies de l'Administració central s'està produint un procés d'absorció de competències de les comunitats autònomes, en comptes d'avançar en els mecanismes de coordinació dels diversos àmbits d'administració.

Com ja hem comentat abans, i es confirma en el cas de la política agrícola, a tots els Estats membres de la Comunitat en què existeix un sistema de descentralització política —el cas de Bèlgica, el cas d'Itàlia, la República Federal Alemanya—, són les regions o són els *länder* els que apliquen directament els reglaments estructurals, respectant la distribució de competències intrastatals. Cal, doncs, anar cap a la implementació d'aquest model, que és el veritablement coherent amb l'Estat autonòmic que defineix la Constitució Espanyola.

He tractat anteriorment de les dificultats que s'han produït en l'exercici de les competències de la Generalitat com a conseqüència d'una errònia interpretació, per part de l'Administració de l'Estat, dels mecanismes d'aplicació del dret comunitari. S'ha vist com, per la via dels fets, s'altera l'exercici d'unes competències estatutàries. En aquest mateix context cal també analitzar com s'està desenvolupant el procés de coordinació amb les comunitats autònomes en el marc de les relacions amb la Comunitat Econòmica Europea. És a dir, com estan participant les comunitats autònomes en els processos de formació de normes comunitàries, normes que les afecten i normes que hauran d'aplicar.

Allò que cal assenyalar en relació amb aquesta qüestió és que les actituds que s'han estat prenent per part del Govern central tampoc no es corresponen exactament amb l'estructura autonòmica de l'Estat. En el projecte de conveni entre el Govern i les comunitats autònomes sobre cooperació en els assumptes relacionats amb les comunitats europees, es dona entrada a la presència de les comunitats autònomes prop de les comunitats europees, mitjançant la institució d'un observador en la representació permanent d'Espanya en els òrgans comunitaris. Tot això, encara que sigui un tebi esforç, és, però, un esforç de cara a la integració de les comunitats autònomes en la formació de la voluntat de l'Estat, donada l'escassa participació que la figura de l'observador té en el projecte de conveni espanyol.

D'altra banda, s'ha de destacar l'oblit del conveni respecte als sistemes de coordinació sectorial entre l'Estat i les comunitats autònomes, que estan funcionant força bé, per exemple, a la República Federal Alemanya, per citar tan sols un exemple. La participació de les comunitats autonòmiques en les relacions Estat-Comunitat Econòmica Europea requereix un doble nivell: el de la coordinació interna, i un nivell extern, de participació a través dels mecanismes adients amb els processos de decisió comunitaris. Els processos de coordinació interna en grups de treball o comissions estan fallant de manera greu; cal arbitrar urgentment els mecanismes interns que possibilitin la participació de les comunitats autònomes en la formació de la política a nivell estatal. No existeix encara aquest model, i les

iniciatives que s'estan dibuixant són preocupants. Em refereixo concretament a la Ley de Incentivos Regionales para la Corrección de los Desequilibrios Territoriales, i al seu corresponent reglament. La Llei va ser aprovada a principis del 86, i el reglament que la desenvolupa és un clar exemple d'escassa voluntat coordinadora o participativa.

Però, a més d'aquest nivell intern, en la formació de la política estatal existeix un nivell extern de participació de les comunitats autònomes en la creació del dret comunitari; és a dir, la participació de les comunitats autònomes en el procés d'elaboració i presa de decisió comunitaris.

Sabem que el «fet regional», entre cometes, no és encara suficientment potent en el context de les institucions comunitàries, però la realitat regional en el marc de l'Europa comunitària sí que va adquirint un pes cada vegada més important. Pensem en el bon nombre d'organismes o d'associacions creades els darrers anys sota l'auspici de les institucions europees; per exemple, l'Associació de Regions Frontereres Europees, la Conferència de Regions Perifèriques Marítimes, l'Associació de Regions Europees de Tradició Industrial, la Conferència de Regions Pirinenques, etcètera... Crec que en el moment actual l'Estat espanyol ha d'aspirar a una representació de les comunitats autònomes en els processos de decisió comunitaris, i que aquesta representació ha de ser tan important com la dels Estats, que la tenen més desenvolupada; la configuració constitucional del nostre Estat com a Estat autonòmic així ho exigeix.

Tots sabem que les mateixes institucions comunitàries són restrictives respecte al paper que han de jugar les regions o els ens substatals; aquesta participació en la presa de decisions comunitàries no s'estén, evidentment, a tots els assumptes comunitaris, sinó només a aquelles qüestions que són gestionades de manera exclusiva o compartida per les regions.

Per exemple, les regions belgues o els *länder* alemanys participen en les institucions comunitàries amb un representant amb veu, però sense vot, en les delegacions que el respectiu Estat envia a la Comunitat Econòmica Europea. Cal treballar, doncs —i així ho estem fent des del Govern de la Generalitat i des de molts altres estaments de la societat catalana—, perquè a nivell de les institucions comunitàries es reconegui cada vegada més el paper de les regions i se'ls atorgui una funció més rellevant i una participació més intensa.

Evidentment, la participació a l'interior de l'Estat és un requisit perquè sigui possible la participació externa, i en aquest sentit el camí a recórrer és encara gran, i els primers passos donats pel Govern central se situen encara en un camí insuficient.

Des del punt de vista institucional i jurídic, la incorporació de l'Estat espanyol a les comunitats econòmiques europees ha significat per a la Generalitat la necessitat d'endegar un procés d'adaptació. Aquest esforç d'adaptació a l'Europa comunitària és una constant en l'actuació de la Generalitat. Es pot parlar, fins i tot, d'una adaptació *avant la lettre*, constatable en la producció normativa de la Generalitat i la seva organització institucional, que ha facilitat el procés d'adaptació una vegada produïda la integració. Com a exemples d'aquesta formació, com a exemples d'aquesta manera de procedir, esmentaré les següents realitzacions: la Generalitat de Catalunya i la Secretaría de Estado para las Relaciones con las Comunidades Europeas

van establir l'any 1980 un grup de treball per al seguiment de les negociacions d'adhesió; posteriorment a la creació d'aquell grup de treball, totes les comunitats autònomes varen tenir el seu grup propi; els successius grups de treball es varen constituir a partir del 1983. La tasca d'adaptació institucional de la Generalitat s'inicià també molt abans de l'adhesió, amb la creació del Patronat Català Pro Europa, el juliol del 1982, i amb posterioritat, amb la posada en marxa de la Direcció General d'Adequació a la Comunitats Europees. Recentment, el mes de novembre del 86, el Patronat ha obert una delegació a Brussel·les; aquest és un fet destacable, que el Consell Executiu considera del màxim interès per tal de facilitar les relacions de tot tipus entre Catalunya i les Comunitats Europees, un cop ja integrats dins el marc comunitari.

Finalment, la incorporació de l'Estat espanyol a la Comunitat Econòmica Europea ha comportat per a les comunitats autònomes la necessitat d'adequar el seu ordenament legislatiu a les disposicions del dret comunitari, quan els Parlaments autonòmics disposen de facultats legislatives pròpies en matèries que han estat afectades per l'adhesió.

Com vostès ja saben també, en el camp normatiu la Generalitat ha fet una adaptació anticipada davant la perspectiva d'integració, és a dir, va tenir en compte, previsòriament, les disposicions comunitàries en vigor, atesa la imminència de l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea. Per tal motiu, les modificacions legislatives que s'han hagut de fer a posteriori han quedat reduïdes a cinc lleis. Mitjançant la Llei de Bases 4/86, del 10 de març, el Parlament va delegar al Govern de la Generalitat l'adequació de les lleis de Catalunya al dret de les Comunitats Europees. Aquesta facultat concedida al Consell Executiu es referia només a les matèries referides en un annex de la mateixa Llei de Bases. D'acord amb aquesta delegació varen ser aprovats cinc decrets legislatius, que afecten parcialment, només parcialment, les lleis següents: la dels Col·legis Professionals, la de Residus Industrials, la de marc d'Alta Muntanya, la de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària i la de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana. En aquesta qüestió d'adaptació normativa, la Comunitat Autònoma de Catalunya, juntament amb el País Basc, han estat les capdavanteres en aquest fet de l'adaptació.

Fins aquí, doncs, tot el que fa referència a les interrelacions i la problemàtica entre la integració comunitària, per una banda, i el desenvolupament de l'Estat de les Autonomies, per l'altra.

Finalment, en la tercera part, voldria parlar-los, com he dit abans, de les relacions o les influències dels fons estructurals de la Comunitat Econòmica Europea i de Catalunya concretament. Hem dit abans que una de les preocupacions que es tenien en el primer any d'integració a les Comunitats Europees era que Espanya no fos contribuent net a la Comunitat Econòmica Europea. El tancament de l'exercici pressupostari, la liquidació presentada fa poc s'ha fet oficialment amb un resultat positiu —torno a repetir-los— de 13.000 milions de pessetes, i també torno a repetir que ja he posat de manifest, al principi de la meua intervenció, els dubtes que aquesta xifra encara suscita. Tanmateix, la discussió al voltant del signe del saldo financer amb la Comunitat, en aquest primer any, potser ha merescut una atenció desproporcionada en relació amb la seva importància respecte al conjunt de fenòmens econòmics, socials i polítics que deriven de la integració a les Comunitats Europees.

Fins i tot des d'una perspectiva quantitativa és poc rellevant dins del total dels Pressupostos Generals de l'Estat, com ja he dit en una altra part d'aquesta exposició.

Ara bé, una cosa és el signe financer d'aquestes relacions, Comunitat Econòmica Europea - Espanya, i una altra, com ha funcionat internament i quines implicacions es deriven de les relacions financeres amb la Comunitat. Aquest flux financer, Espanya - Comunitat Econòmica Europea, queda recollit —em sembla que també ho he dit abans— tècnicament en l'anomenat Pressupost b) dintre dels Presupuestos Generales del Estado. El Pressupost b) recull, en primer lloc, els pagaments de la Comunitat Econòmica Europea, és a dir, l'IVA, els drets de duana, les exempcions agrícoles, la cotització sobre el sucre..., i, en segon lloc, els ingressos provinents de les Comunitats Europees, derivats de la política agrària comuna, de la política regional comunitària i de la política social.

És precisament una anàlisi de la recepció dels recursos comunitaris en el primer any d'ingrés a les Comunitats Europees la que demostra l'existència, al nostre entendre, d'errors per part de l'Administració central espanyola respecte a la concepció de com han d'implementar-se les polítiques comunitàries, i els principals perjudicats d'aquesta errònia concepció han estat les comunitats autònomes.

Una part molt significativa dels ingressos procedents de les Comunitats Europees fa referència als anomenats fons estructurals —Fons d'Orientació i Garantia Agrícola, secció Orientació, Fons Social Europeu i Fons Europeu de Desenvolupament Regional—, fons que actuen en l'àmbit del sector primari, ajuts a la formació i contractació dels treballadors i a cofinançar projectes d'inversió directament lligats al desenvolupament regional, siguin públics o privats.

Una característica comuna relativa al funcionament dels fons estructurals és que responen als criteris, orientacions i prioritats que té fixades la Comunitat Econòmica Europea, per tal de possibilitar una veritable integració econòmica a tots els parlaments dels Estats membres, objectiu que ha quedat reforçat després de la ratificació de l'Acta Única Europea. És a dir, la recepció dels recursos provinents dels fons estructurals no ha de servir per compensar l'aportació financera que els Estats realitzen a la Comunitat Econòmica Europea, sinó per impulsar, sota els principis comunitaris, aquell conjunt d'accions que permetin el millor i més gran impacte econòmic en els àmbits a què fan referència. Dit amb altres paraules, els recursos comunitaris el que han de fer és reforçar les actuacions econòmiques de les administracions públiques, procurant-ne el màxim d'eficàcia i/o d'eficiència en tots els nivells en els quals tinguin competències aquestes administracions i siguin emmarcables a efectes dels fons estructurals; és a dir, reforçar, no substituir, no compensar.

Ha estat precisament en aquest punt on s'ha produït, al llarg del primer any d'integració i tot just pocs mesos després de l'ingrés a les comunitats econòmiques europees, un elevadíssim grau d'incompliment per part de l'Administració central que ha perjudicat de manera concreta les comunitats autònomes espanyoles. Des del meu punt de vista és poc comprensible la manera com se les ha privat d'accedir a aquests recursos comunitaris per tal de reforçar, per tal d'impulsar un conjunt d'actuacions que pot realitzar, que té l'obligació de realitzar, en virtut de les competències assumides i que estan reconegudes

en els respectius estatuts per part de cada una de les comunitats autònomes.

Segurament el pes de la lluita contra el dèficit pressupostari ha jugat un paper clau en aquest aspecte : hi ha hagut l'intent de defugir, de compensar aquesta política fent que, a través dels fons comunitaris, es realitzessin una sèrie de polítiques que es deixaven de fer a través dels Pressupostos Generals de l'Estat.

En aquest punt de l'exposició considero necessari descriure breument quin ha estat el funcionament dels fons estructurals en aquest primer any d'adhesió a la Comunitat Econòmica Europea, i analitzar el paper que s'ha jugat des de Catalunya i des del Consell Executiu per detectar aquestes disfuncionalitats i els problemes que he esmentat. Per part del Fons d'Orientació de Garantia Agrícola o FEOGA. Com vostès saben, el FEOGA és l'instrument financer de la política agrícola comuna, encarregat principalment de les accions socio-estructurals en l'agricultura. Les principals línies d'actuació fan referència als ajuts per a la millora de les condicions de transformació i comercialització de productes agraris i pesquers, ajuts per a la millora i adaptació del sector pesquer i de l'aqüicultura, ajudes específiques a les explotacions agràries ubicades en zones de muntanya, indemnització compensatòria de muntanya, i ajuts per a la millora de l'eficàcia de les estructures a l'agricultura. El volum global d'ajuts provinents del FEOGA que han estat destinats al sector agrari català corresponents a projectes o actuacions tramitades a través del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca és de 2.159 milions de pessetes, que representen una inversió associada d'11.714 milions de pessetes. Respecte als ajuts destinats específicament a les zones de muntanya, la indemnització compensatòria de muntanya, s'han rebut 470 milions de pessetes, corresponents a 6.849 sol·licituds. El volum global d'aquest ajut destinat a les explotacions agràries situades en zones de muntanya ha estat finançat a través de l'IRYDA, el qual, a la vegada, rebrà un reemborsament procedent del FEOGA, del 25% en general. Tot això segons la classificació de muntanya recollida en la directiva del Consell de les Comunitats Europees.

Pel que fa referència a la millora de l'eficàcia de les estructures a l'agricultura i dels projectes situats a Catalunya, la gestió l'ha fet igualment el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. L'assignació total concedida ha estat de 433,6 milions de pessetes i 836,5 milions de pessetes de préstec, amb una inversió associada de 2.860 milions de pessetes. Cal posar en relleu que quasi el 50% dels préstecs d'aquestes línies d'ajut han estat absorbides pels plans de modernització. El volum global d'aquests ajuts ha estat finançat pel Ministeri, el qual, a la vegada, rebrà el reemborsament del FEOGA del 25% per tots els conceptes.

Respecte a la transformació i comercialització de productes agraris i pesquers, al sector agroindustrial català, li ha estat aprovada una subvenció, l'any 86, de 1.756 milions de pessetes, amb una inversió associada de 7.510 milions de pessetes i 35 projectes. La subvenció concedida a Catalunya, d'acord amb la importància de la seva indústria agroalimentària en relació amb el total espanyol, es pot qualificar de satisfactòria. Cal tenir en compte les deficiències actuals de l'estructura industrial agrària en sectors com cereals, fruites i hortalisses, vins, carn, llet i productes derivats, i serà en aquests sectors on

s'hauran d'orientar futures actuacions del FEOGA que reforcin les actuacions que en l'actualitat duu a terme el Consell Executiu de la Generalitat.

Finalment, els ajuts per a la millora i adaptació de les estructures del sector pesquer i de l'aqüicultura, cal dir que tots els projectes que s'han presentat des de Catalunya —en total vuit— han estat aprovats. La inversió generada per aquests projectes és de 292,7 milions de pessetes, amb una subvenció del FEOGA de 73 milions de pessetes.

L'anàlisi del funcionament del FEOGA a Catalunya posa de manifest la poca participació que ha tingut el Govern de la Generalitat respecte a l'excessiu protagonisme del Ministeri d'Agricultura. Un exemple ben palès d'aquesta actitud del Ministeri d'Agricultura és l'actuació, per exemple, pel que fa a l'aplicació de la indemnització compensatòria de muntanya. El tractament especial de zones de muntanya és competència exclusiva de la Generalitat —article 9.10 de l'Estatut. La indemnització compensatòria de muntanya s'estableix sobre la base del Reglament 2164/84, recorregut en contra per la Generalitat davant del Tribunal Constitucional l'11 d'abril de 1985. En la tramitació d'aquest ajut, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca queda convertit en una delegació que gestiona i fa la feina de camp. A més a més, però, el Ministeri assumeix funcions d'inspecció sobre el treball del Departament, sota la implícita amenaça de no fer arribar les indemnitzacions corresponents als pagesos i ramaders de Catalunya.

En general, podem afirmar que el Ministeri considera la Comunitat més com una font de finançament o estalvi de recursos que com un suport, com un plus per a polítiques pròpies i de les comunitats autònomes que tenen competència sobre aquestes matèries. Així l'experiència està posant de manifest que, en l'aspecte financer, al Ministeri impera una visió substitutiva —recursos de la Comunitat en comptes de recursos propis—, i no augmentativa o complementària. A això, cal afegir-hi que hem detectat una clara voluntat d'absorbir competències, com dèiem abans, pròpies de la Generalitat de manera continuada i persistent.

Pel que fa referència al Fons Social Europeu, l'experiència en aquests dos primers exercicis, 86 i 87, confirma igualment els comentaris realitzats quan he parlat del FEOGA; és a dir, la centralització dels recursos financers comunitaris per part de l'Administració central, en aquest cas, en el Ministerio de Trabajo y Seguridad Social. L'any 1987 el total de recursos destinats a Espanya amb càrrec al Fons Social Europeu fou de 48.286 milions de pessetes, dels quals 4.429 milions se situen a Catalunya. Hi ha una sèrie de programes que no estan territorialitzats i que tenen un import de 16.504 milions de pessetes, és a dir, un 34,18%, principalment presentats per l'Instituto Nacional de Empleo. Del total de programes aprovats per a Catalunya l'any 86, 1.151 milions de pessetes corresponen a actuacions de la Generalitat —tots els projectes que la Generalitat va presentar a Brussel·les van ser aprovats—, mentre que la resta es distribueixen principalment entre l'INEM : 3.058 milions de pessetes, el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació : 42,3 milions de pessetes, el Ministeri de Treball i Seguretat Social : 104,5 milions de pessetes, i l'Ajuntament de Barcelona : 70,7 milions de pessetes.

Els programes de la Generalitat aprovats s'han repartit entre els Departaments de Treball, amb un import de subvenció de

632,2 milions, del Fons Social Europeu; Ensenyament, amb un import de subvenció de 468,2 milions de pessetes, i Justícia, amb un import de subvenció de 50,8 milions de pessetes.

Del total d'ajuts del Fons Social Europeu del 86, la Generalitat ha rebut una bestreta del 50% de la subvenció procedent del Fons Social Europeu, a través de la Unidad Administradora del Fons Social Europeu adscrita al Ministeri de Treball i Seguretat Social, i cal dir que les actuacions han estat executades i es reclama ben aviat l'altre 50%.

Pel que fa referència al Fons Social Europeu 87, el Ministeri de Treball i Seguretat Social només ha tramès a la Comissió de les Comunitats Europees, setanta-dos projectes, per un import de 2.187 milions de pessetes, i 1.080 milions d'ajut facilitats al Fons Social Europeu, dels 22.500 milions, 117 projectes, que la Generalitat va lliurar al Ministeri.

L'Estatut d'Autonomia atribueix a la Generalitat competències sobre sectors, com són la formació professional, les cooperatives, el foment del cooperativisme, la joventut, el turisme, la promoció de la dona i la protecció dels menors. A aquests àmbits competencials fan referència els projectes tramitats per la Generalitat al Fons Social Europeu. Cal dir que en els projectes tramitats per la Generalitat han participat, a més dels departaments, entitats sense ànim de lucre, com gremis i ajuntaments de tot Catalunya.

Les responsabilitats de l'Estat amb vista a la definició d'una política d'ocupació no constitueixen, al meu entendre, fonament suficient per obstaculitzar les iniciatives autonòmiques generades en el marc de les competències estatutàriament assumides i que poden incidir positivament dins l'àmbit del foment de l'ocupació. I l'actitud del Ministeri és més inintel·ligible encara pel fet que la decisió final sobre la viabilitat d'aquestes correspon a les instàncies comunitàries.

Entenem que la decisió de no cursar projectes presentats per la Generalitat impedeix aquesta de desenvolupar adequadament competències transferides, com és, per exemple, la formació professional, i que es dificulta la gestió d'iniciatives de foment de l'ocupació, de competències estatutàriament assumides, en un context en el qual aquestes iniciatives no comporten contradicció amb els objectius fixats a nivell estatal.

Atenent aquesta situació és pel que el Consell Executiu, en la reunió del 18 de desembre del 86, va presentar conflicte de competències al Tribunal Constitucional, en relació amb la no tramitació dels projectes del Fons Social Europeu, per part del Govern central —com vostès ja deuen conèixer.

Finalment, pel que fa referència al Fons Europeu de Desenvolupament Regional. A partir de l'ingrés a les Comunitats Europees, l'Estat espanyol ha gaudit de les ajudes del FEDER. Com vostès saben, en síntesi, el FEDER subvenciona fins a un 50% de les despeses d'inversió que les administracions públiques dels Estats membres —siguin centrals, regionals o locals— destinen a projectes d'infraestructura, o industrials lligats al desenvolupament econòmic.

Segons la forquilla de participació aprovada per Espanya, aquesta participació en el FEDER pot oscil·lar entre els 70 i els 100.000 milions de pessetes. Pel que fa a l'any 1986, les ajudes concedides són de 87.987 milions de pessetes en successives anualitats.

En parlar de la situació actual respecte a Catalunya, cal tenir present dues restriccions : la relativa a les zones assistides i la

relativa a la competència sobre els projectes presentats.

Per poder accedir a les ajudes del FEDER, cal que el territori en qüestió sigui declarat «zona assistida»; la delimitació de zones assistides de l'Estat espanyol es troba encara pendent; transitòriament, la Comissió ha acceptat territoris d'algunes comunitats autònomes, on s'han situat els projectes, i Catalunya ha quedat exclosa d'aquesta primera proposta.

En l'actualitat, s'està duent a terme un procés de negociació entre el Ministeri d'Economia i la Comissió de les Comunitats Europees, sobre quines són les zones espanyoles d'aplicació dels incentius regionals; determinació que és la condició necessària per a la posterior inclusió com a zona assistida a FEDER.

En l'actual proposta espanyola es contempla l'entorn industrial de Barcelona i l'eix del Llobregat, que figuraven en el Programa de Desenvolupament Regional de Catalunya —el PDR—, i han quedat exclosos, malauradament, l'eix del Congost, les comarques de l'interior de Catalunya i la zona de muntanya fronterera.

L'exclusió, en particular, de les comarques pirinenques és especialment greu per diversos motius : a) la proposta espanyola inclou la resta del massís pirinenc, incorporant part de les províncies de Guipúscoa, Navarra i Osca; b) contradiu la delimitació proposada en el projecte del Programa Nacional d'Interès Comunitari, actualment en estudi entre el MOPU i la DATAR francesa, relatiu als Pirineus, i que rebria recursos FEDER; c) impedeix l'accés al FEDER d'una zona del màxim interès per a projectes d'infraestructura, aspecte substancial en l'actuació del Fons; d) és difícilment sostenible aquesta exclusió, quan les regions veïnes franceses del Languedoc-Rosselló i del Midi-Pyrénées són zones assistides i presenten indicadors econòmics més positius que Catalunya.

L'exclusió de les comarques deprimides de l'interior de Catalunya : Conca de Barberà, Priorat i Garrigues, és tan sols justificada per l'exclusió sencera de les províncies de Lleida i Tarragona. En canvi, atenent el seu grau de desenvolupament, menor al de la mitjana de Catalunya i d'Espanya, és obvi que aquestes comarques podrien entrar-hi com a receptores de recursos FEDER.

Tinc la confiança que la selecció de zones FEDER mantindrà, almenys, aquestes dues zones de la proposta espanyola : entorn industrial de Barcelona i eix del Llobregat. L'exclusió total de Catalunya al FEDER ha de quedar totalment descartada, ja que no existeixen motius tècnics i constituiria un lamentable pas enrere en qüestions tan importants com l'acord sobre el sistema de finançament autonòmic i sobre un correcte enfocament de la política regional espanyola.

Un segon aspecte en el qual vull aturar-me un moment es refereix a la competència sobre els projectes presentats en aquest primer any d'integració a la Comunitat Europea. Els projectes que s'han presentat al llarg del 1986 són de matèries de competència de l'Estat. També aquí es veu de manera molt clara la voluntat de l'Administració central de recuperar els diners i d'impedir la plena aplicació d'una política de desenvolupament regional, que tingués com a agents actius les comunitats autònomes en virtut de les seves competències. En aquest sentit, cal que les comunitats autònomes puguin presentar projectes de les seves competències, i que els que es presentin en matèries de competències de l'Estat s'elaborin de forma coordinada. Em plau recordar que el nou acord de finançament autonòmic

inclou aquesta possibilitat per a les comunitats autònomes, i és en aquest sentit que reitero que l'exclusió de Catalunya com una zona assistida a FEDER significaria, a més, un pas enrere en els acords d'aquest finançament recentment assolits, ja que tornariem a una situació discriminatòria i poc equitativa, particularment pel que fa als recursos per a la inversió.

El sistema proposat pel Reglament d'Incentius Regionals, encara que admet certa participació de les comunitats autònomes en la presentació dels projectes del FEDER, ho fa d'una manera molt restrictiva. La Generalitat ha presentat una proposta alternativa al Consejo de Política Fiscal y Financiera i una proposta d'esmenes al projecte de reglament, on es contempla aquesta major coordinació en la selecció de projectes per al FEDER i una major participació de les comunitats autònomes en la coordinació de la planificació regional.

En resum, senyores i senyors diputats : pel que fa referència a obrir el balanç econòmic del primer any d'integració, assenyalar com a aspectes positius, fonamentalment, aquesta major obertura de Catalunya respecte al mercat econòmic europeu; aquest increment de la inversió estrangera, que ha possibilitat i que possibilita el fet d'un increment important al ritme d'inversions i del creixement del producte interior brut; una racionalització en l'esquema de la imposició indirecta, i assenyalar un increment —encara en l'aspecte positiu— de que és l'estalvi interior, i assenyalar com a aspecte, diguem-ne, negatiu, que aquesta adaptació econòmica dintre d'aquest procés ha presentat desajustaments importants que tenen el seu reflex en la balança comercial. De fet, assenyalar també —com deia abans— el fet que, des d'una política enfocada des d'una perspectiva excessivament macroeconòmica i preocupada, doncs, només per una política de tipus monetarista o per problemes de tipus de dèficit pressupostari, no hi ha hagut..., no s'ha posat l'èmfasi fonamental en el que serien polítiques d'ajust positiu, que influïssin en el que realment, en aquests moments, constitueix el fonamental desafiament del nostre aparell productiu, que és el fet de la nostra competitivitat respecte al Mercat Comú Europeu. Per tant, el fet de certes lentituds en les polítiques de les administracions, pel que fa referència a aquestes polítiques d'ajust positiu que reforcen la competitivitat, des del punt de vista de no ajudar suficientment les exportacions, són elements que assenyalen com a negatius respecte al que en podríem dir aquest primer balanç d'aquest procés d'entrada en el Mercat Comú.

Un segon aspecte, pel que fa referència a l'adaptació institucional que comporta l'adhesió, des del meu punt de vista no s'ha desenvolupat d'una manera totalment satisfactòria, ni a nivell de coordinació interna, ni en la participació en les instàncies comunitàries. Hi ha hagut un desajust entre la pertinença a una organització supranacional i l'estructuració autonòmica. Aquests no tenen per què ser processos contradictoris, i estiguin segurs, senyores i senyors diputats, que, per part del Govern de la Generalitat, es posaran tots els esforços per tal d'anar subscriuint tots aquells tipus de convenis que assegurin la coordinació i que, d'altra banda, garanteixin una presència activa de les comunitats autònomes en els processos de decisió o d'informació en els òrgans comunitaris.

En aquest sentit, és per a mi, doncs, una satisfacció avançar-los el fet que la Direcció General Quarta pot presentar un projecte en què hi hagi una presència informativa dels governs re-

gionals, dels governs autonòmics, de caire informatiu, a l'hora de decidir la destinació dels fons de desenvolupament regional.

I, finalment, en la tercera part a què feia referència dels fons, una part substancial dels beneficis i oportunitats de l'adhesió també derivava —deia jo— de l'accés als fons estructurals. Crec —ja els ho he dit— que la crítica fonamental que es pot fer en aquest sentit és que, ni en el cas del FEOGA, ni en el cas del Fons Social Europeu, ni en el cas —en alguns casos— del FEDER, han estat, doncs, aquests tres fons uns fons suplementaris que ajudessin a unes polítiques instrumentalitzades, bé sigui des de la política econòmica general de l'Estat, bé des d'ajudar les polítiques de les comunitats autònomes, sinó que, en definitiva, han estat, de fet, més que res substitutives d'aportacions dels pressupostos generals de l'Estat.

Per a mi, com per a tots vostès i per a tots els catalans, la firma del tractat d'adhesió d'Espanya a les Comunitats Europees i l'entrada de Catalunya a Europa va reafirmar, de fet, només oficialment, alguna cosa que havia estat ja permanent i que havia estat sempre viu en tota la nostra trajectòria personal. Em refereixo a l'interès que, per a tots nosaltres, a Europa significava la seva filosofia de progrés, les seves institucions polítiques, la seva vida econòmica. Per a molts catalans, per a tots nosaltres, la firma del tractat d'adhesió va suposar —com diu el President del Govern— un merescut retorn a la llar de les llibertats i de la modernitat. El reencontre amb Europa ens és familiar per història, per tradició cultural i per voluntat política d'autogovern. Amb l'esperança que en aquest procés, aquest procés llarg, difícil, al qual estem abocats, aquest doble procés, de construcció, per una banda, de l'Estat de les autonomies i, per l'altra, d'integració a la Comunitat Econòmica Europea, amb l'esperança que en el camí d'aquest doble procés, tots plegats sapiguem trobar les solucions més eficaces, és amb el que jo desitjo poder trobar, o obrir demà, un debat que ben segur pot sortir enriquidor per a tots plegats.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Acabada l'exposició de l'Honorable Conseller... (*Ll. Sr. Lucchetti s'aixeca per parlar.*)

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*) : Per a una qüestió d'ordre, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Digueu.

El Sr. LUCCHETTI : Per a una qüestió d'ordre. Per demanar que aquest debat pugui tenir un torn de discussió, d'acord amb l'article 67.2 del Reglament...

El Sr. PRESIDENT : Però... ara, en aquest moment?

El Sr. LUCCHETTI : Ara, en aquest moment, senyor President.

Si em permet, senyor President...

El Sr. PRESIDENT : Un moment, un moment.

(*Pausa llarga.*)

El senyor Lucchetti té la paraula per formular la qüestió d'ordre.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, d'acord amb l'article que ha invocat aquest portaveu, es tractaria que tinguéssim oportunitat de fer un torn a favor de la proposta que el debat s'acabi en aquest punt.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Se suspèn per uns quants segons

perquè hi hagi lloc de reunió de la Mesa.

(La sessió se suspèn a tres quarts de set de la tarda i sis minuts i es reprèn a tres quarts de set i vuit minuts.)

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

El senyor Lucchetti té cinc minuts per presentar la seva proposició.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, aquest diputat intervindrà amb les seves pròpies paraules, com és obvi, però recollint el que creiem que és un fons compartit per la totalitat dels grups de l'oposició d'aquesta Cambra, i és per cortesia d'aquests grups que jo puc utilitzar aquesta paraula en aquests moments en aquest torn.

Tots nosaltres, quan se'ns va variar fa uns dies l'horari d'aquest debat, perquè la variació d'aquest horari —aquest diputat almenys ho va entendre— permetia la presència aquí del Molt Honorable senyor President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, sincerament ens en vam alegrar, ens en vam alegrar entre altres coses perquè teníem l'esperança que fos el President Pujol que intervingués en un tema de la importància com el que avui havíem d'haver tractat aquí. Dic que havíem d'haver tractat aquí perquè, al nostre entendre, se'ns ha llegit un text, un text més propi d'una conferència amb col·loqui davant d'una associació d'empresaris que no d'un debat davant del Parlament de Catalunya. Un debat en el Parlament de Catalunya, senyores diputades i senyors diputats, exigeix un tractament molt més seriós que el que avui s'ha donat aquí, i això no serà perquè no s'hagi demanat, perquè s'ha demanat documentació prèvia, aquest és un tema de prou importància, de prou transcendència, és un tema d'aquests que en diem «d'Estat», moltes vegades, i ens n'omplim la boca i fem discursos institucionals, conferències institucionals com la que hem sentit, però després, a l'hora d'iniciar de veritat un debat seriós aquí al Parlament de Catalunya, es menysté de nou el Parlament de Catalunya i aquesta documentació arriba, es fa aquí un debat, se'ns explica unes coses, se'ns dona unes xifres. Molt bé, senyor Cullell, l'hem escoltat amb el màxim respecte, però ens sembla que aquest no és el millor mecanisme per fer un debat, no és el mecanisme per fer un debat. No ha existit la informació prèvia.

Quan aquí en aquest Parlament per unanimitat es va aprovar una proposició de llei, el Grup de Convergència i Unió va votar en contra d'aquesta proposició de llei en el Congrés de Diputats, una proposició de llei que permetia que aquest Parlament jugués el paper que li correspon en el tema del seguiment de la Comunitat Econòmica Europea.

I, per altra banda, senyores diputades i senyors diputats, tenim una Comissió de seguiment de les repercussions de l'entrada d'Espanya, per a Catalunya, a la Comunitat Econòmica Europea, una Comissió absolutament inoperant i absolutament inoperant, no per culpa de molts grups d'aquesta Cambra, sinó per culpa del Grup que dona suport al Govern. I, aleshores, amb aquests precedents d'inoperativitat, de voler mantenir el Parlament al marge dels temes de la Comunitat Econòmica Europea se'ns porta avui aquí a un debat que és un fals debat, senyor Cullell; és un debat que no és tal debat.

És clar, vostès ja tenen, segurament, el Patronat Català Pro Europa i no necessiten el Parlament, però és aquest Parlament el que representa el poble de Catalunya, no altres institucions.

Aquest debat, senyor Cullell —sento molt dir-ho, perquè m'hauria agradat no haver de dir això—, nosaltres entenem que és una operació preelectoral; és veritat que cadascú fa les operacions preelectorals que pot, però no és admissible la utilització del Ple d'aquest Parlament per a operacions d'aquesta mena, no és admissible, és de nou una burla a aquest Parlament! *(Remor de veus.)*

Senyores diputades i senyors diputats, silenci, per favor... *(Rialles i remor de veus.)*

Senyor Cullell, vostè, d'aquí tres o quatre dies, no sé quan, ja no serà Conseller d'Economia i Finances, i, en canvi, avui ja és vostè candidat a una alcaldia. Vostè havia d'haver-se estalviat la seva presència avui aquí, li ho dic amb tot el respecte d'aquest Diputat que li parla i jo crec que sentint el que en aquest moment és en l'ànim de molts dels diputats; vostè s'ho havia d'haver estalviat.

No és admissible —hi insisteixo— utilitzar el Parlament, que es mereix un respecte per a aquests fins. Jo crec que cadascú ha de buscar-se altres formes, potser, de buscar espais televisius i no la utilització d'aquest Parlament. I no és que el tema de la Comunitat Econòmica Europea no sigui interessantíssim; nosaltres ens vam alegrar quan es va convocar aquest debat, ens en vam alegrar perquè seria molt important poder fer un debat, però un debat de veritat, un debat seriós i aquest no és un debat seriós. Perquè nosaltres i cada un dels grups d'aquesta Cambra té moltes coses a dir, i vostès també, segurament, moltes coses a dir, i el Govern també, moltes coses a dir sobre el tema de la Comunitat Econòmica Europea, però no d'aquesta manera, d'aquesta manera, no.

Això no és seriós i no és seriós més enllà d'actituds instrumentals victimistes i electoralistes, que de tot hi ha hagut en el seu discurs.

Esperem que passada la campanya electoral el nou Conseller comparegui, i aquesta vegada comparegui per a un debat de veritat sobre les repercussions per a Catalunya de l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea; amb informació prèvia, amb documentació, per poder-ho treballar seriosament tots els grups d'aquesta Cambra, que és el que volem, i no fer de comparses, i lluny del clima en què avui estem immersos, senyor Cullell, un clima electoral, i no és cap casualitat que s'hagi convocat en aquests dies, precisament, aquest debat.

El Sr. PRESIDENT : Il·lustre orador, el seu temps s'ha acabat.

El Sr. LUCCHETTI : Sí, doncs acabo. El nostre Grup, en aquest fals debat, anuncia la renúncia a intervenir en la resta del debat, renuncia a presentar resolucions en aquest debat i demana, d'acord amb l'article 67.2 del Reglament d'aquesta Cambra, que es posi fi en aquest punt a aquest debat. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, el senyor Lucchetti ha començat la seva exposició dient que parlava amb paraules pròpies i que, a més a més, parlava amb paraules d'altres grups. Jo no parlaré amb paraules pròpies, jo voldria parlar només amb paraules del Reglament, perquè vostès recorden perfectament que el senyor Lucchetti ha demanat per parlar i la Mesa li ho ha concedit, d'acord amb l'article 67. I l'article 67 del Reglament diu

dues coses. Primera cosa : que el Ple, a iniciativa del President i sense debat, pot posar fi a una discussió, sempre que entendra que un assumpte ja ha estat prou debatut.

El segon apartat, diu : «També pot fer-ho», per tant, el Ple, «a petició d'un grup parlamentari. Sobre aquesta petició de tancament, podrà parlar cinc minuts a favor i en contra». Aleshores, em sembla que és obvi que, aplicant literalment, estrictament el Reglament, no hi ha lloc a aquesta petició que s'ha fet, perquè, hi insisteixo, es tracta de posar fi a una discussió sempre que l'assumpte ja està prou debatut, i aquí (*remor de veus*), aquest assumpte no s'ha debatut en absolut. (*Remor de veus.*) Aquí, purament i simplement, hi ha hagut una exposició molt extensa, i —entenc jo— molt positiva i molt concreta per part del senyor Conseller d'Economia i Finances, que ens ha donat molts materials útils per a aquest debat (*remor de veus*), que demà hem de fer els grups parlamentaris...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. ESCUDÉ : ...i, per tant, hi insisteixo, el debat ni ha començat.

Per tant, entenc totalment extemporània una petició de posar fi a aquest debat.

Això, recordo que quan es va elaborar el Reglament hi va haver una discussió bastant extensa sobre aquest tema del dret comparat, de la *clôture* i la guillotina sobre els diversos procediments, però sempre partint d'aquesta base, que era un debat que s'allargassava excessivament i que, aleshores, hi havia una possibilitat d'acabar-lo, per entendre que estava tot dit (*remor de veus*), i aquí, per part dels grups, almenys per part del nostre Grup de Convergència i Unió, encara no hem dit res, i en el seu moment ja ho diré.

I, amb això, ja podria donar per acabat el torn en contra, perquè ens sembla òbvia la bona fonamentació de la nostra petició, que no s'atengui aquesta petició, però, en definitiva, crec que quedaria coixa la meua intervenció si no fes alguna referència a tot aquest reguitzell de consideracions, que entenc que no tenen res a veure amb l'article 67, que ha fet el senyor Lucchetti.

El senyor Lucchetti ha parlat de la participació del President. Val a dir que la petició està feta d'acord amb l'article 55 i, per tant, formalment l'ha de fer el President, però, com sempre, i si no ho recordo malament, així la Mesa del Parlament s'ha expressat, una presentació per part d'un membre del Consell Executiu. Ha dit el senyor Lucchetti que hi havia una petició de documentació prèvia. Aquest article 55, l'apartat segon, final, diu que quan es reuneix en sessió extraordinària, a petició del President de la Generalitat, diu : «a la petició hi ha d'haver l'ordre del dia que es proposa per a la sessió extraordinària sol·licitada», i res més. I, així, jo tinc, recopilat ara a correu, una relació de debats generals, tant ordinaris com extraordinaris, i, evidentment, en alguns d'aquests hi ha intervingut el President de la Generalitat, com en molts altres, quan per raó de la seva naturalesa sectorial així s'ha cregut convenient, han intervingut honorables consellers del departament corresponent del ram adequat al tipus de debat que es feia.

Per altra banda, aquesta documentació prèvia hem d'entendre que tàcitament ha estat eximida per la Mesa si es volgués invocar l'article 62, ja que aquesta documentació no és necessària i jo, fins i tot diria més : si vostès repassen el desplegament de tots aquests debats generals ordinaris i extraordinaris,

dels divuit que hi ha hagut en els set anys de funcionament de la Cambra, només en dos casos —i perquè així ha entès que era correcte i adequat el Consell Executiu—, s'ha distribuït un treball previ, però no en els altres setze casos. Per tant, tots els antecedents, o majoritàriament els antecedents juguen a favor de no-necessitat de donar aquesta documentació. Per altra banda, senyor Lucchetti, aquesta petició tinc entès que és d'aquest matí, no del moment de la convocatòria del debat.

Després s'ha estès el senyor Lucchetti, finalment, en unes consideracions sobre una comissió, que diu que és inoperant, que ja comptem amb un Patronat Català Pro Europa, hi comptem tots (*remor de veus*), hi comptem aquesta Cambra... (*Fora remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. ESCUDÉ : ...és un organisme de la Generalitat de Catalunya. I, finalment, per no estendre'm més, voldria fer també una referència final al que el senyor Lucchetti, en nom, amb veu pròpia i en nom d'altres veus, ha dit, qualificava aquesta actuació de preelectoral. Jo voldria recordar que aquesta petició —i això està per escrit i consta en aquest Parlament i als portaveus, i als membres de la Mesa, i a molts diputats els consta— va ser feta el mes de desembre, i vostès saben que hem tingut un dens programa/calendari d'actuació (*remor de veus i rialles*), a través del debat de l'Estatut, a través d'aquesta feixuga discussió i aprovació de les quatre lleis d'organització territorial, i aquest és el primer moment en què ha estat possible...

El Sr. PRESIDENT : Il·lustre orador, el seu temps s'ha acabat.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies; acabo, senyor President, i aquests segons finals que la benevolència del President sens dubte em concedirà, només voldria dir que potser si hi ha una possibilitat o una intencionalitat preelectoral, no serà pas per part del nostre Grup (*fora remor de veus*) ni, evidentment, del Consell Executiu, i, aleshores, potser podria citar aquella frase clàssica, que diu : *Cogitatur a latrone omnes esse sua conditione*.

Moltes gràcies, senyor President, senyors diputats. (*Fora remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Bé, fet aquest torn a favor i torn en contra, posem a votació la proposta del senyor Lucchetti. (*Persisteix la remor de veus.*)

Els qui siguin favorables... (*L'I. Sr. Clotas demana per parlar.*) Perdó, no podem allargar aquesta situació! Hem fet el que deia el Reglament que havíem de fer... (*remor de veus*) digui el que demana, però, sobretot, no allargui la seva intervenció.

El Sr. CLOTAS (*de l'escó estant*) : Per a una qüestió d'ordre, senyor President, per posar a la seva consideració —els grups així ho creiem— que després d'haver escoltat el torn a favor i el torn en contra, els altres grups tinguessin, encara que fos breument, la possibilitat de fer un posicionament. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : La tindran després de la votació.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, els qui siguin favorables a la suspensió, més ben dit, a l'acabament d'aquest debat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La proposta del senyor Lucchetti ha estat derrotada per 46

vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Aleshores, els senyors que vulguin fer ús, els grups que vulguin fer ús del torn d'explicació de vot, poden fer-ho pel temps de tres minuts. El senyor Folchi té la paraula.

El Sr. FOLCHI : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, aquest Diputat hauria de començar la seva intervenció dient que el Reglament em concediria cinc minuts; renunciaré tanmateix als dos, per estar d'acord amb la decisió del President.

Jo haig de dir que hi ha debats que s'acaben sense començar; aquest és un d'ells. Jo penso que, efectivament, hi ha base per demanar, d'acord amb el 67.2 —i el nostre Grup així ho ha considerat—, l'acabament, el tancament d'aquest debat, per això hem votat favorablement aquesta proposta.

I no és perquè la conferència que ens ha donat el senyor Conseller d'Economia no sigui interessant; nosaltres l'hem escoltada amb interès, l'interès que mereix per la matèria i per la persona, i fins i tot amb simpatia. És, bàsicament, perquè potser és una conferència més pròpia del cercle d'economia que del Parlament de Catalunya. Perquè és cert que si fa falta un debat sobre Europa i l'impacte d'Europa, evidentment aquest debat s'hauria hagut de convocar en unes altres circumstàncies, i és evident que aquestes circumstàncies no són les més pròpies per fer aquest debat.

En definitiva, nosaltres, els demòcrata-cristians i els liberals que formem el Grup Mixt des de fa trenta anys estem compromesos en la lluita per l'Europa comunitària i, per tant, ja ens va bé parlar d'Europa. D'Europa més com a esperança que com a problema, que és del que hem sentit parlar avui, però, en definitiva, ja ens va bé.

No són les circumstàncies; pensem que aquestes circumstàncies no són les pròpies per fer aquest debat, i és precisament per tot això pel que, a l'empara de l'article 67.2, hem donat el vot favorable.

Voldria també, en aquest torn de posicionament, breu, contestar la intervenció del senyor Escudé, en la mesura que ens afecta —en la mesura que ens afecta—, dient també, o fent una altra citació no tan clàssica, potser, però també contundent i clara, em sembla : *Honni soit qui mal y pense.* (Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT : Una altra explicació de vot? L'Illustre Diputat senyor Torres té la paraula.

El Sr. TORRES : Honorable President, senyores i senyors diputats, si haguéssim tingut algun dubte sobre la validesa de la sol·licitud d'ajornament d'aquest debat, signada per quatre grups parlamentaris i rebutjada per la Mesa, la brillant, llarga i documentada intervenció de l'Honorable Conseller ens hauria servit per esvair tots aquests dubtes.

La intervenció —segurament important—, nosaltres l'hem escoltada amb la màxima atenció. Estem segurs que conté elements i dades que ens seran molt útils en el futur per a l'examen d'aquesta importantíssima qüestió, però és evident que ens hem trobat tots plegats en la situació que es troben els alumnes en una aula escolar, escoltant el mestre.

Després d'escoltar les seves paraules —sigui dit això amb la màxima simpatia i amb la màxima amistat, Honorable Conseller—, no ens queda més remei que ratificar-nos en la nostra opinió, que era estrictament indispensable de respectar en la seva integritat els termes de l'article 62 del Reglament del Parlament de Catalunya.

En conseqüència, el nostre Grup, sentint-ho molt, manifesta que no participarà en el desenvolupament d'aquest Ple i que, per via de conseqüència, no presentarà cap resolució.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Una altra explicació de vot? L'Illustre Diputat senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor Conseller, per la seva conferència, que té l'originalitat d'haver-se pronunciat en una hora no acostumada. (Rialles.) El Grup Popular manifesta la seva adhesió a les intervencions de la resta de grups de l'oposició anteriorment formulades, i, en resum, per les qüestions següents.

Primer : creiem que en aquest debat hi ha hagut una irregularitat reglamentària, perquè la resolució de la Mesa a l'escrit signat per l'oposició parlamentària, a més de no compartir-la, evidentment, és una prova més per al Grup parlamentari Popular, que ja ha sofert les decisions d'altres irregularitats, que les decisions es prenen dictades per la majoria parlamentària, projectada a la Mesa del Parlament. (Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT : Perdoni'm, Illustre Diputat. Aquesta manifestació, la Mesa li ha de rebutjar; no la hi pot acceptar.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Molt bé, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : A més, això no era el tema de la seva intervenció. (Remor de veus.)

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Gràcies, senyor President.

En segon lloc, creiem que hi ha hagut una irregularitat processal, i és per això que hem donat suport a la posició que ha proposat el representant del PSUC, perquè, encara que la interpretació de l'article 62 del Reglament sigui la que ha pres la Mesa del Parlament, sempre —creiem nosaltres— hi hauria d'haver, almenys, un minut, un segon, i dos dies entre la decisió de la Mesa i el Ple.

En tercer lloc, hi donem suport per raons polítiques. És cert que s'han celebrat altres plens sense el requisit previ de lliurar documentació o informació, però tots ells es referien a temes més o menys lligats a la nostra tasca parlamentària. En aquest cas, les conseqüències econòmiques per a Catalunya derivades de la integració d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea en tot cas només poden ser conegudes pel Consell Executiu.

És un tema que s'escapa de l'activitat parlamentària i, per tant, davant una manca d'informació és raonable que es demani documentació. (Remor de veus.)

És raonable que es demani documentació si volem que el debat tingui una finalitat positiva i serveixi per a alguna cosa més que donar més cancha a l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances. (Remor de veus.)

Aquesta impressió apriorística de considerar que el debat era el debat del senyor Cullerll envers la seva promoció ha quedat confirmada després de sentir la seva conferència, després de sentir la seva exposició.

Agraïm, doncs, la conferència —que hem escoltat amb molt de deteniment—; no entrem en el seu contingut, i sentim que el diputat del nostre Grup que havia de fer la intervenció, el senyor Domènec Romera, amb la seva condició de Diputat al Parlament Europeu i, per consegüent, qui més coneix del motiu, del fons d'aquest debat, no hagi pogut intervenir, ja que crec que l'esforç que s'havia fet era suficient, precisament, perquè també ell es trobava amb aquesta manca d'informació.

De tota manera, nosaltres ja anunciem —i esperem que de manera molt seguida durant la propera campanya electoral— que ja farà, en un marc més apropiat que aquest, la seva conferència sobre les conseqüències —no econòmiques, solament, sinó les conseqüències per a Catalunya— de la integració d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Pujol, el seu temps s'ha acabat.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Sí, senyor President, moltes gràcies. Per tant, ja anunciem que no intervindrem en la resta d'aquest debat, que no farem propostes de resolució i que no entrarem en les que faci el Grup de la majoria.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Una altra explicació de vot? *(Pausa.)*
L'Honorable Diputat senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET : Senyores i senyors diputats, em permetran, com a introducció, per trencar una mica el glaç, perquè no és bo tanta tensió acumulada, que els recordi el que em deia un il·lustre diputat català, que fa pocs dies em comentava les dues oportunitats en què havia estat convidat pel Consell Executiu a participar en alguna cosa relativa als afers europeus. Em comentava que la primera, concretament, va ser en un contacte transpirinenc, que hi participava el Consell Executiu, al qual els senyors diputats no havien estat invitats, però sí que els van invitar a la presència d'uns globus aerostàtics com una gran festa de germanor, que es produïa a través d'aquests globus; va ser aquesta la primera gran invitació.

I la segona va ser una invitació a un còctel, a la inauguració de la seu del Patronat Pro Europa. Jo tinc la impressió que els diputats de Catalunya han estat avui aquí convocats per fer actes d'aquesta naturalesa; actes que caldria eradicar absolutament de la política catalana, i també diré que, possiblement, només lamento —i permetin-me aquest comentari irònic— que el Consell Executiu, en aquest cas, no hagi fet un còctel de comiat per acomiadar el Conseller d'Economia i Finances. *(Rialles.)*

Parlant seriosament, molt seriosament sobre aquest tema, perquè crec que aquest tema, per a nosaltres, té una gran importància; en primer lloc, dir que totes les nostres temences han estat confirmades. Totes. I que consti que, aquí, se n'ha parlat. El senyor Higini Clotas va parlar claríssimament, en una interpellació, dient : «Escoltin, no instrumentalitzin vostès el tema d'Europa, no juguïn amb el tema d'Europa instrumentalment; juguem-ho pluralment, juguem-ho amb la unitat que fa falta; cerquem, evidentment, noves vies que ens permetin a tots d'avançar en aquest objectiu comú, etcètera.»

En segon lloc, l'article 62 del nostre Reglament és taxatiu, és clar, és diàfan, no hi ha cap mena de dubte. No hi ha cap mena de dubte. I recordar aquí una cosa a tots els senyors diputats, que és la següent : lògicament quan hi ha un debat de caràcter general, que és un debat de política general, sempre, tothom hem admès, i em semblava raonable, que el President de la Generalitat tinguí la capacitat de sorpresa en el seu discurs i, en última instància, tots estem aquí per parlar de política catalana.

Quan hi ha hagut debats específics o que podríem dir-ne «especialitzats», en la major part dels casos, evidentment, sempre s'ha reclamat el paper. I pensin que aquí ens trobem davant d'un debat d'una especificitat molt curiosa, i jo crec que

vostès han fet un gravíssim error en posar aquest nom al debat, perquè vostès parlen de les conseqüències econòmiques, per a Catalunya, de l'entrada a les comunitats econòmiques europees, quan no hi ha temps, ni perspectiva, ni estudis ni informació per poder afirmar taxativament quines són aquestes conseqüències econòmiques. Per tant, evidentment, la informació, en aquest debat —si volíem que aquest debat fos aquest debat que vostès han titulat amb aquest nom com el podien titular amb un altre—, lògicament, havia d'estar precedida per una informació prèvia, perquè és el debat més específic que s'ha fet, i possiblement tots els grups parlamentaris podíem fer encàrrecs d'estudis en relació amb aquest debat; podíem fer encàrrecs..., però, lògicament, el Consell Executiu, que té una capacitat, amb estudis i dictàmens, propera als 1.000 milions de pessetes, el que seria normal és que tingués un dictamen fet, en primera instància, precisament, d'aquestes conseqüències econòmiques.

Jo diria que, a més a més, aquest debat s'ha fet sense que existeixi cap informe; si no, el senyor Conseller pot donar als mitjans de comunicació o a qui vulgui un estudi seriós i aprofundit de les conseqüències econòmiques reals, i vostè sap perfectament que no el té i, per tant, evidentment, vostès no podien lliurar cap documentació. Haurien pogut fer el subterfugi de lliurar-nos, com a mínim, uns paperets, la suma de paperets del Patronat Pro Europa, que hauria constituït la documentació prèvia; almenys, fer la ficció reglamentària. Al que nosaltres no estem, diguem-ne, disposats, és que es vulnerin els elements formals de reglament i que es vulnerin els elements de fons del Reglament del Parlament de Catalunya.

Dir-los que jo crec que el senyor Conseller, avui, ha confirmat un aspecte que ens preocupava enormement; no ha parlat en nom del Consell Executiu; es veu que hi ha hagut algun tècnic d'imatge que li ha dit : «No, has de parlar en primera persona, perquè això de parlar en primera persona reforça el pensament polític dels líders, sembla que siguin pensaments aprofundits, sembla que siguin coses molt positives... Per tant, parla en primera persona». I constantment ha utilitzat la primera persona! Un senyor que se'n va demà passat, parlant pel Consell Executiu, vull dir que aquesta persona utilitza constantment, constantment, diguem-ne, el «jo» majestàtic, no? *(Remor de veus.)*

Aleshores, per acabar, només vull dir-los el següent : és evident que jo, en això, voldria ser molt benivolent. Hem assistit a una conferència de tràmit, des del meu punt de vista, dolenta, mal estructurada, mal jerarquitzada, mal orientada, però en què hi ha dues coses absolutament imperdonables des del nostre punt de vista : cap línia de futur —cap línia de futur—, i cap proposta de política entorn d'Europa. Això és absolutament sorprenent. Simplement, una descripció dels esdeveniments i de les coses. Per tot el que he comentat —que s'acaba el temps—, per defensar per damunt de tot la dignitat d'aquest Parlament; per defensar per damunt de tot el pluralisme d'aquest Parlament; per defensar per damunt de tot i de qualsevol altra consideració la possibilitat que els grups puguin intervenir i puguin intervenir, per tant, en un debat parlamentari amb totes les garanties, nosaltres anunciem —i això que, realment, ens dol i ens dol profundament— que no participarem en aquest debat, que no ha estat ni començat, com molt bé ha dit el senyor Escudé, que ha estat una conferència per a

la qual s'ha utilitzat l'àmbit del Parlament de Catalunya, nosaltres no presentarem propostes de resolució, i nosaltres, evidentment, no participarem al llarg d'un debat que sembla que durà a terme un grup parlamentari d'aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a suspendre aquesta sessió per continuar-la demà a les cinc de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(És un quart de vuit del vespre i set minuts.)